

Brokkoli

No Brokkoli, most pisild le, mondta Manó, de kinek van kedve. Esküszöm néha az az érzésem, hiába tanítottam, hogy jó gazda legyen, semmit sem tanult meg a kutyákról. Pisiljek le egy kidobott karácsonyfa dögöt? Se íze, se bűze. Bezzeg, amikor meghozták, még nedves mohaszag és távoli róka emlék is volt rajta. Friss és orrcsiklandozó. Ellenállhatatlan. Tudtam, hogy balhé lesz, naná, hogy tudtam, de olyan izgalmas volt. Aztán még vicces is, ahogy anya rohant a felmosó vödörrel, és olyan csúnyákat mondott, amit ha Manó engedett volna meg magának hát lett volna nemulass. A nagyi a haját túrta, tönkretettem az az egyetlen megmaradt perzsaaszőnyegét, amit még nászajándékba kapott. Na az se ma volt, nevetett a papa, amin a nagyi rögtön megsértődött, akkor anya azért kiabált, hogy jaj, csak most ne kezdjék el, a papa meg, hogy ugyan mit is kezdenék el drágám. Te csak ne drágázz, replikázott anya, szóval mindenki kiabált, pedig a fa még nem is állt. Manó meg csak röhögött, ami jól felbőszítette anyát, de a nagy zűrzavarban mindenki elfelejtett a fenekemre csapni, igaz, azonnal bekúsztam az ágy alá, biztos, ami biztos.

Ez a Manó néha tökre úgy viselkedik, mintha nem értene semmit. És akkor még játssza a főnököt is. Mire föl? Arra a kétéves korkülönbségre vág föl? Én persze mindig kiállok mellette. Ki vitte sétálni Gerit, amikor kitört a balhé? Én. És ki kísérte haza abban a brutál sötétben, ahol bármikor szembejöhethetett volna az az állat dobermann, amelyik nincs tekintettel se istenre, se vizslára? Én! Mert tudtam, hogy Manónak van igaza. Nem is értem, hogy apáék, hogy nem értették meg, amikor nekik nagyobb agyuk van, mint nekem. Karácsonykor cipős dobozba ajándékokat gyűjteni a szegény gyerekeknek azt igen! Azt mondják azt kell. Élelmiszercsomagot küldeni az árvízkárosultak az is O.K. De amikor Manó hazahozta az elsős Gerit a karatéról, akiknél már fűtésre sincs pénz, és aznap már a szekrényt vitte el egy végrehajtónak nevezett fickó, akkor megvacsoráztatni és hazaküldeni? Ezt lehet? Ez nem gyerekrablás, ahogy papa azzal a különös suttogva kiabálós hangon rázta Manó vállát a fürdőszobában. Ez gyerekmentés, ahogy Manó írta a Facebookra. Igen! És Geri tényleg elfért volna nálunk. Én is odaengedtem volna a pokrócomra. ..Ha nagyon muszáj. De nem, apáék inkább azonnal Geri mamáját hívták, akinek persze már rég kikapcsolták a telefonját, mert mindent elvitt a lakáshitel, amit nem tudtak fizetni. Ezért vacsora után azonnal haza kellett kísérni. Aztán néhány napra rá anya küldött neki mézeskalácsot, amit Manóval sütöttek, meg egy csomó szaloncukrot. Manó dúlt fúlt, szerinte inkább szekrényt kellett volna küldeni, de hát anya nem ért semmit. Talán mert túl öreg.

A karácsonyfával persze nem az volt a legnagyobb baj, hogy véletlenül lepisiltem. Hanem, hogy mindenki félt tőle. Apa azért, hogy be tudja-e faragni az új elektromos fűrészszel, amit csak emiatt vett egy vagyoneért, anya azért, hogy nem fogja-e a nagy felbuzdulásban szétvágni vele a sublódot, a nagymama azért, hogy nem dől-e fel. De végül is ezen senki sem lepődött meg, mert anya már azért is napok óta izgult, hogy mi lesz, ha kiskanállal kell enni a beigli, a nagymama pedig, aki amúgy is mindig fél valamitől, most azért parázott, mert karácsony van és akkor mindig beüt valami krach. Ilyenkor volt combnyaktörése és ilyenkor vitte el Mancit a szívroham, akiért melleleg nekem egyáltalán nem fáj annyira a szívem, idegesítő egy macska volt.

A karácsony amúgy nálunk mindig szép, csendes és nyugodt.

Csak apa - aki máskor a legjobb helyen tudja vakarni a fülem - csapott a fenekemre igazságtalanul és anya kiabált tök fölöslegesen, amikor Manó elcsórta a nagy porcukor szórót és tiszta viccből

meghintette a bundám a süteményre való fahéjas cukorral. Mondjuk tényleg sok volt benne, el is tartott egy darabig, amíg mindenhova jutott a fejem búbjától a tappancsaimig, végül úgy néztem ki, mint egy őszülő félben lévő csau-csau, amin igazán lehetett volna egy kicsit mulatni. De nem, ezeknek ez eszükbe sem jutott. Pedig ha már megadóan túrtem, egyetlen ugatás nélkül, akkor legalább meg lehetett volna érteni, hogy a soron következő sétánál tettem egy szolid kitérőt a lovarda felé. Szükségem volt egy kis kölnire, úgy szaglottam a fahéjtól, mint egy pudlikutya a kozmetikus után. Pfüj. Arról is én tehetek, hogy nekem az a finom lótrágya a rózsailat? Illatos és elveszi az oda nem illő szagokat? Én a hét 365 napján prüszkölök a reggeli dezodoroktól, meg parfümöktől. És mégsem lököm be a kádba egyiküket sem! Mint ahogy engem apáék. Csak mert nem szeretik a lótrágyát. Egy ilyen természetes illatot!

Brokkoli,, Brokkoli, pfúj, ezt kiabálták mindenfelől és lesuvickoltak a rohadt szivacsukkal, a nagyi meg sápítózott, hogy most takarított és úszik a fürdőszoba. Azt akkor még észre sem vette, hogy a víz átfolyt a szobájába, csak úgy cuppogott a padlószőnyeg, mert Manó egy pillanatra elejtette a zuhanyt, az meg tekergőzött egy darabig a vízszugártól, mire el tudtuk kapni. Aztán Manó hajszárítóval fújta bajuszom, amit utálok, de ő sem járt jobban, mert szegénynek ki kellett fertőtlenítenie utánam a kádat, amiért a legkevésbé sem lelkesedett. Később mégis csomagolt nekem kolbászt a szaloncukros papírba, szóval végeredményben rendes gazda. A papírt odavittem nagyinak, mert ő mindet gyűjt, de ezt nem kérte, engesztelésül lefeküdtem a lábára, mert olyan fázós. Most is villogtak a kis sárga égők, kaptam virslit és nagyi az asztal alatt egy kis beiglit is csúsztatott. Gyönyörű ajándékokkal, sok örömmel teli békés este volt, különösen azok után, hogy engem megszáritottak és apáék hazaértek az ügyeletről és mindenki megnyugodott, mert az új fűrésszel végül apa nem vágta le az ujját és a fűrészmég ideget sem ért, szóval hamar összevarrták a sebészen és időben hazaértek, a vendégekkel pont a lépcsőházban találkoztak. Addigra Manó is belejött a takarításba, a sok vért feltakarította, amiben én is segítettem neki, nem gondolná egy kutya, hogy egy mutatóujjban ennyi ér van, és egy egyszerű motoros fűrészmég ilyen pocsolót csinál egy pillanat alatt. Apa ujját profin bekötötték az ügyeleten, akkora buci lett, mint két rottweiler láb együtt, de mire hazajött, Manó az alattunk lakó Hábetler úrral berakta a fát a tartóba.

A halat nem szeretem, de Manó szerint remek volt, anya igazi konyhatündér, a lábos maradékok – ha nem hal van - az est fénypontjai, éljen anya!

A karácsonyban az a legjobb, hogy mindenki otthon van, Manó sem a gépet nyomja egész nap, nem vonul el a szobájába, és nem kell állandóan terelgetnem őket. Valaki mindig vakarja a fülem és tisztességes sétákra visznek, nem csak a sarokig.

Sajnos ma már Manónak is iskolába kellett mennie, apa új kötést kapott, sokkal kisebbet, mint az előző, anya odaajándékozta a fűrészt Hábetler úrnak, aki nagyon örült, a nagyi meg leszedte a fát. A fában az a jó, hogy kétszer lehet örülni neki. Amikor felállítják és amikor leveszik. Apának az a legjobb, hogy újra hozzáfér az alsónadrágjaihoz, mert amíg állt a fal, csak négykézláb tudott odajutni és miután a fiók kihúzására a fától nem volt hely, reggelenként egy kampóval halászta ki az alsóját. Anya örült, hogy nem kell naponta túlleveleket porszívóznia, Manó, hogy végre lelegheti az összes szaloncukrot. Csak a nagyi szeme volt fátyolos. Egy kicsit sem sajnáljátok ezt a szegény kiszolgált fát? Ezt kérdezte, de mindenki rávágta, hogy nem, amitől én láttam, hogy szomorú lett.

Szegény nagyi. Na jó, a kedvéért lepisilem.